

Eilen näin pelon katselevan minua pimeästä nurkasta. Aluksi se vain piilotteli mustana aavistuksena nurkassa niin etten edes oikeastaan huomannut sen olemassaoloa. Kun nousin ylös, näin silmäkulmastani pelon värähdyksen joka kavalsi minulle sen olinpaikan. Se värähteli kaikkialla - sohvan alla, verhojen kätköissä, peilissä, selkäni takana ja portaikon varjoissa. Jollen pysyisi paikallani, se hyökkäisi kimppuuni takaapäin ja puukottaisi hengiltä mustalla veitsellään. Seison yhä aloillani, odottaen. Tunnen mustien hampaiden kiipeävän käsivarttani. Se nielaisee minut yhtenä suupalana ja jättää jäljelle vain jäätyneen kuvajaisen